

Győri László

Irigység

1.

Irigykedve nézem a fiatalokat,
milyen jó nekik,
vétlen önzés bennük az ártatlan tudat,
észre sem veszik,
hogy úgy vonom, vonszolom magamat,
hogy csak bot segít,

arra támaszkodva, lassan lépkedek
utánuk, mind lehang,
igyekszem, de léptük egyre sebesebb,
mindegyre távolabb,
utolérnem őket már végképp nem lehet
egy múló perc alatt.

A lábfej zsibbad, a térd hasogat,
egyre merevebb
mind a két láb, hogy majdnem leszakad
rólam, de mit tegyek,
vonom, vonszolom, húzom magamat,
látszatot művelek.

Milyen szerencse, hogy ép a szellemem,
hogy az még mozog
ilyen korban is, nyolcvanévesen
is jár, gomolyog,
kavarog bennem az ész, az értelem
sok jele, vagyok.

Mind kerek még, minden gondolat
egymás nyomába lép,
váltófutásban még most is úgy szalad,
hogy szabályt sose vét,
átnyújt, átvesz, végül a célba csap
a váltókötélék.

GYŐRI LÁSZLÓ (1942) költő, könyvtáros.

Uralom még most is a szavakat,
rajtuk lépkedek,
vagy velük, csak el ne hagyjanak
ameddig lehet!
Kézen fogva járunk mint látó meg a vak,
a kettő egyre megy.

Mennyit gyűjtöttem! Itt van a haszon,
mind-mind támogat.
Ezüst fejű ékes vagy erdómélyi som,
mikor mi hasznosabb.
Gazdag vagyok, úgy élek gazdagon,
mint aki százfelé szabad.

Csak rab lábam irigyli a könnyű suhanást,
amely tova viszi
őket, a léptüket, a futást, a rohanást
ebben a tavaszi
melegben, fényben, mely engem földre ránt,
őket meg emeli.

2.

Irigylem a holdlassú öregek
fényes jövetelét,
ahogy jönnek, jönnek egyre közelebb
maguk szabta kimért
léptekkel nesztelenül, hogy belérezzenek:
egy máris ideért.

Jó annak, akinek a fülében a csend
örökre meglapul,
nem hallja, hogy a világ mit üzent
némán, hangtalanul,
csak a régmúlt, mely fülükbe visszacseng,
az, ami folyton új.

Jó annak, aki már időtlenül él,
de van még ideje,
talán kevés, de több a semminél,
és így kell élnie
tudatlanul, nem tudva, mi nem ér,
és mikor végzi be.

Jó annak, aki még bottal bár elkopog
a múzeum elé
képeket látni, festett Paradicsomot
az élete köré,
vigasztaló Édenbe lépni angyalok
meg ideák közé.

Jó annak, aki semmit sem irigyel,
hogy ilyen bűne nincs,
nem külső mások javaira figyel,
ha másokra tekint,
érdemük, ha van, magára ölti fel:
– Engem is boldogít.

Ma már pirulva nézem, irigylem őt,
ki mindent elvisel,
hogy elviselt minket is a színünk előtt
kopott éveivel,
hogy lehajolt, meghajolt, s nem beletört
a halálhoz közel.

Előrejelzés

A Magyar Távirati Iroda fönmaradt lapja.

1987. augusztus 27.

Cenzúrázta, jóváhagyta V. J.

csütörtökön többnyire gyengén,
pénteken – főként délelőtt
gyakorta erősen felhős lesz az ég,
szórványos zápor, zivatar várható.
a délnyugati, északnyugati szél megélénkül,
pénteken, főként a Dunántúlon
viharossá fokozódik.
a legalacsonyabb éjszakai hőmérséklet
12 és 17 fok között,
a legmagasabb nappali hőmérséklet
pénteken 22 és 27 fok között alakul.

Túléljük ezt is.

Európa

Fecskét látunk, még itt a nyár,
a mérsékelt Európa
egén csapongva, kúszva száll.
Ez ő vagy a fióka?

Ez ő, mely röpdösött bolyongva,
hol van a tavalyi sár,
hova lett a tavalyi tócsa,
hol van a sugaras ár?

És újra megrendült a május:
hű, s nem tudja maga sem.
Sarat hozott, ő volt a mágus,
a bűvös fejedelem.

Csőrével csipegette, hordta
a lány anyagot a ház
eresze alá, nem szorongva,
hogyan egyetlen botcsapás,

s oda, mert nem túrik, a fészek.
Csak szállt, hordta a sarat,
s jöttek az új csipegetések
a hívó eresz alatt.

Elrejtőzött mélyen, a titka
észrevehetetlenül
csukódott rá, ez a kalitka
fogta legeslegbelül.

A sárkasban ült, és azt se láttuk,
hogyan a fióka kikelt,
csak jött az első, mintha másutt
tett volna életre szert.

Aztán a többi is kisurrant.
A nyár lassan véget ér.
Üres a sárból való barlang,
nem ad hangokat a mély.

A létadók közé vegyülnek,
öregék, fiatalok
járnak az égen, egybegyülnek,
már egy, ami kavarog.

De egy-egy néha tág körökben
a messzi dombtetőn
tudva, hogy miért, föl-le szökken,
csak látszatra vakmerőn.

Eregetnénk, bízva, a sárkányt,
de a szélcsöndben mit ér?
Biceg a szép munka, csak ábránd,
nem kapja följebb a szél.

Eregetjük föl, föl a fecskét.
Csak egy, de az hogy repül!
Cikázik, nem kell, hogy kivetsszék,
hogymelyik a sok közül.

Sok-sok nemzedék összeróva
a buckák közt tapogat.
Mérsékelt égöv, Európa,
te légy a legszabadabb!